USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Michala Bobka v právní věci žalobce: **A. S.,** zastoupený opatrovníkem Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Ostrava, Purkyňova 787/6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,** se sídlem Praha 4, Kaplanova 2055/4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2021, č. j. 13 A 2/2021-44,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 21. 12. 2020, č. j. KRPA-251542-40/ČJ-2020-000022-ZSV (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaná podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, prodloužila o 30 dnů dobu zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. K původnímu zajištění došlo rozhodnutím žalované ze dne 26. 9. 2020, č. j. KRPA-251542-14/ČJ-2020-000022-ZSV, a to na 90 dní od okamžiku omezení osobní svobody žalobce (25. 9. 2020).

[2] Proti napadenému rozhodnutí se žalobce bránil žalobou u Městského soudu v Praze. Namítal, že žalovaná nesprávně zvážila realizovatelnost účelu zajištění žalobce, protože nevyšla ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Žalobce ve své (blíže neurčené, pozn. Nejvyššího správního soudu) žádosti o mezinárodní ochranu v České republice uvedl, že má v Uzbekistánu problémy s věřitelem, který mu vyhrožuje useknutím ruky. Po rozsáhlé citaci usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, uzavřel, že žalovaná nesplnila své

povinnosti a nevypořádala se s tím, že žalobci hrozí v Uzbekistánu nebezpečí. Napadené rozhodnutí tedy nemůže obstát, neboť nebyla dostatečně a individuálně zvážena možnost realizovatelnosti účelu zajištění.

[3] Městský soud výše uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Konstatoval, že žalovaná se otázkou realizovatelnosti účelu zajištění žalobce zabývala dostatečně. Ztotožnil se s právním názorem žalované, že účel zajištění cizince je možné realizovat za situace, kdy žalobce do protokolu o výslechu účastníka správního řízení ze dne 26. 9. 2020, č. j. KRPA-251542-12/ČJ-2020-000022-ZSV, sdělil: *„v Uzbekistánu mi žádné nebezpečí nehrozí, je to pro mě bezpečná země“*. Zdůraznil, že žalovaná měla k dispozici závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 29. 9. 2020, dle kterého je vycestování žalobce do země původu možné. Žalovaná tedy měla potřebné doklady a dostatečným, individuálním způsobem zvážila realizovatelnost účelu zajištění; závěry žalované nejsou se žalobcem uváděnou judikaturou v rozporu. Městský soud uzavřel, že závěr ohledně možnosti vycestování žalobce do země původu potvrdil i rozsudek téhož soudu ze dne 11. 6. 2020, č. j. 13 Az 16/2019 - 21, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 3. 2019, č. j. OAM-1033/ZA-ZA11-P15-2015, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, jejíž důvod podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že žalovaná byla povinna zabývat se okruhy otázek vytyčenými v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 79/2010 - 150, a jelikož tak neučinila, zatížila řízení vadou. Žalovaná i městský soud se zabývaly pouze překážkami, které stěžovatel uvedl bezprostředně po svém prvotním zajištění (a které reflektovalo závazné stanovisko ze dne 29. 9. 2020), aniž by se zabývaly tvrzeními, která stěžovatel sdělil při pozdějším podání žádosti o mezinárodní ochranu.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[6] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k přezkoumání napadeného rozsudku z hlediska uplatněného stížnostního bodu, musel se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti.

[7] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským* (městským) *soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[8] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“* Tento právní závěr, vyslovený v době, kdy § 104a s.

ř. s. dopadal pouze na věci mezinárodní ochrany, je plně použitelný i za úpravy současné, neboť došlo pouze k rozšíření okruhu věcí, na které lze institut nepřijatelnosti kasační stížnosti aplikovat.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl žádné důvody, v nichž by spatřoval její přijatelnost, a takové důvody nenalezl v projednávané věci ani Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti. V dané věci není předmětem posouzení žádná zásadní právní otázka, k níž by se musel Nejvyšší správní soud vyjádřit v zájmu sjednocování judikatury, napadený rozsudek městského soudu je standardní, pokud jde o rozsah skutkových zjištění i právních závěrů, které na jejich základě soud učinil (viz obdobně například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2019, č. j. 8 Azs 1/2019 - 27, či ze dne 30. 3. 2020, č. j. 7 Azs 49/2019 – 20; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Rozsah vypořádání žalobní námitky stěžovatele, týkající se nezohlednění jeho tvrzení sdělených *„v jeho žádosti o mezinárodní ochranu“*, respektive nedostatečného zvážení možnosti realizovatelnosti účelu zajištění, pak zcela odpovídá míře (ne)konkrétnosti žalobní argumentace (k tomu viz rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). K tomu lze jen pro úplnost uvést, že žalovaná se k řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, která stěžovateli shora uvedeným rozhodnutím Ministerstva vnitra nebyla udělena, vyjadřovala v původním rozhodnutí o zajištění, na které napadené rozhodnutí obsahově navazuje (k akceptovatelnosti takového postupu viz rozsudek tohoto soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 - 124, č. 2936/2013 Sb. NSS). Ze správního spisu přitom nevyplývá, že by stěžovatel podal i jinou (pozdější) žádost o mezinárodní ochranu; toto tvrzení stěžovatel poprvé uvedl až v kasační stížnosti, aniž by jej jakkoli podložil.

[10] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[11] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 120 s. ř. s. ve spojení s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost představuje zjednodušený meritorní přezkum rozhodnutí krajského soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti neměl úspěch a žalované v něm žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[12] V řízení o žalobě byl městským soudem stěžovateli ustanoven opatrovníkem advokát Mgr. Ladislav Bárta (viz usnesení městského soudu ze dne 4. 5. 2021, č. j. 13 A 2/2021 - 29); toto ustanovení platí i pro řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 *in fine* s. ř. s.). V takovém případě hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (viz § 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokáta v souladu s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Ustanovený opatrovník učinil ve věci jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za tento úkon právní služby náleží opatrovníkovi stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč, která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, tj. celkem 3 400 Kč. Uvedená částka bude vyplacena

z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení stěžovatele nese podle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 21. prosince 2022

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu